

Marius Engh og Tarje Gullaksen. *Cum Taedio In Infinitum*. Foto: Hanne Storm Ofteland

UKS-biennalen 2001

av Hanne Storm Ofteland

Galleri 21:26, Grünerløkka, 1. – 30. september 2001

UKS-BIENNALEN ER I ÅR PÅ FLERE FYSISKE LOKALITETER, rundt om i landet og rundt omkring på kloden. De presenterte verkene i Galleri 21:26 imponerer med sitt høye nivå. Her er det noe for enhver smak, fra rent maleri til video, lyd og støpte sopp. Kunstnerne som viser arbeider i galleriet i Seilduksfabrikken er Lene

Berg, Johnny Bjørnbakk, Marius Engh, Tarje Gullaksen, Anna Gudmundsdottir, Ole Johan Hagen, Svein Flygari Johansen, Jonas Kvie, Iselin Lønn, Iwo Myrwin og Kira Wager. I tillegg er det et eget filmprogram. *BarokkMinimalist* har sett nærmere på noen av arbeidene.

fortsetter neste side...

Svein Flygari Johansen. *Call of the Wild*. Foto: Hanne Storm Ofteland

Ingen av besøkene i Galleri 21:26 slipper unna Marius Enghs og Tarje Gullaksens verk, "Cum Taedio In Infinitum" (eller *Også videre i det uendelige*). De to har nemlig bygget om selve inngangspartiet til det slitte utstillingslokalet på gamle Christiana Seildugsfabriks område. Verket kan leses som en ironisk kommentar til museenes selvhøytidelige oppfattelse av seg selv, og til diskusjonen rundt den sertifisering av kunst som "den hvite kubens" (les: galleri- og museumsinstitusjonene) går god for. Engh og Gullaksen har etter beste evne og med billige moderne materialer som sponplater og hvit plastmaling konstruert et klassiserende inngangsparti som leder tankene til grekernes og romernes tempelfronter, med trapper, friser, arkitraver og et epigram à la antikkens Roma, "CVM TAEDIO IN INFINITVM", skåret inn i frisen. Ordet "epigram" betyr – i tillegg til "innskrift" eller "kort fyndspråk" – også "spottedikt", noe som neppe har gått de to kunstnerne forbi.

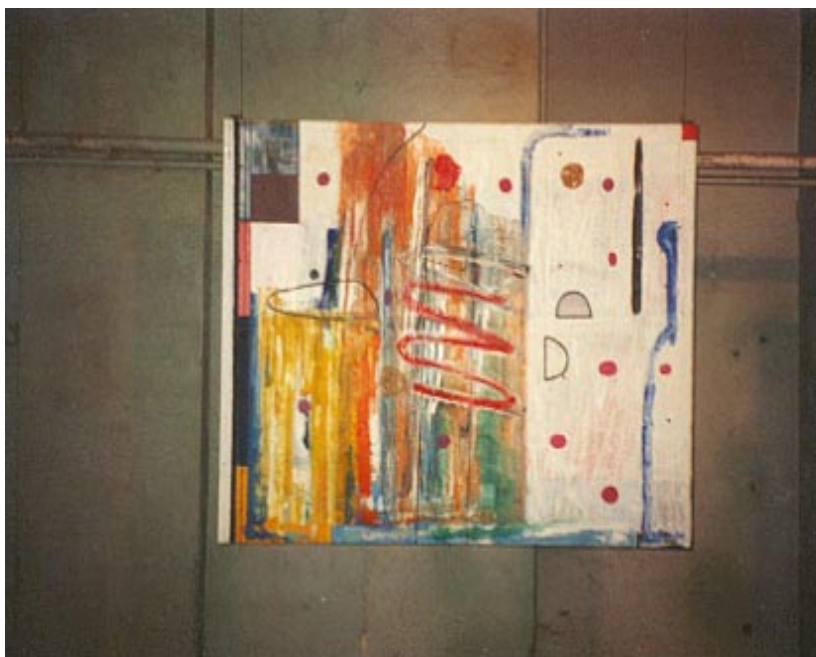
Vel inne i 21:26s enorme lokaler blir vi møtt av en polyfoni av uttrykk. To hovedtemaer som umiddelbart slår meg er 1) natur gjenskapt i metalliske materialer (Jones Kvie, Iwo Myrin, Svein Flygari Johansen) og 2) halvt fakta-halvt fiksjon-historien (Iselin Lønn, Lene Berg - og kanskje også Anna Gudmundsdottir). Johnny Bjørnbakk viser frem fem abstrakte malerier i en serie uten tittel, mens Ole Johan Hagen har laget videoinstallasjonen "A Part of Me".

Iselin Lønn står bak "The Man-

power Document", et arbeid som strekker seg over så å si hele lokalets lengde (og det er ikke lite). To langsgående rekker (med to og to bilder i høyden, hengende fra snorer) viser hvite og halvtransparente ark. Hvert ark består av en fiktiv (eller reell? – dette er et av de spennende aspektene ved prosjektet) dagboksinnsats hvor vi kan kikke inn i det trivielle livet til en Manpowervikar, samt strektegninger. Tørre, nødtørftige rapporter vitner om en monoton tilværelse for en av storbyens alle ensomme sjeler. Her er det kontorarbeiderens hverdag som settes under lupen gjennom små kjølige observasjoner av tiden som Manpowervikar. Tekstene er fulgt av arkitektoniske plantegninger av de sam-

me arbeidsstedene. Smått om senn går det opp for en at Lønn faktisk jobber med farger: I de små tekststykkene beskrives koloritten i de forskjellige arbeidsstedenes kantiner – kantiner holdt i blasse farger. Denne måten å jobbe med farge på kan minne litt om den britiske kunstneren Ceal Floyers. I et arbeid fra 1999, "Monochrome Till Receipt (White)", som forestiller en kvittering fra supermarkedet, har Floyers listet opp varer som er hvite, f.eks. melk, salt og mozzarella. Dokumentene i Lønns verk henger som hvit vask perlerett på to snorer, de vaier forsiktig ettersom publikum går frem og tilbake i lokalet. Det hele gir inntrykk av en tid som en gang var, inntrykk av meditasjon og en sakral stillhet. Det er et merkelig stykke arbeid som i ettertid fortsetter å vokse i betrakterens sinn. Tekstene er i seg selv poesi. Lønn fortalte meg at hun har jobbet med "The Manpower Document" i flere år nå – og arbeidets grad av gjennomarbeidethet vitner også om dette.

Kira Wagers serie bestående av fem malerier, "Dåvits", er til forveksling lik store fotografier på avstand. Motivene er sommeren på landet – i Finland vil jeg tro da arkitekturen er akkurat så forskjellig fra den norske og svenske at man føler seg forflyttet litt vekk fra våre nærmeste kjente omgivelser. Wager maler like gjerne malerier som til forveksling ligner amatørfotografiene som finnes i skuf-

Johnny Bjørnbakk. *Uten tittel*. Foto: Hanne Storm Ofteland

fer og album rundt omkring i det ganske land, som "høyverdige" motiver som Madonna med barn. Som hun selv skriver i katalogen fra Statens kunstakademis avgangsutstilling 1998: "Prosjekten handlar om återskapande och studier av ljus och färg. Utgångspunkterna har varierat mellan något jag själv sett, minnet av ett ljus jag endast har en dåligt (sic!) foto av, målningar av andra konstnärer, fotografier och färgreproduktioner. Jag fokuserar på färgen när jag väljer motiv. Vad som blir avbildat har en underordnad betydelse." (Kira Wager. "Ått återskapa': Beskrivning av mitt arbete – utgångspunkter". I: *Avgangsutstillingen 1998*. Oslo: Statens kunstakademi, 1998. S. 139.) Hun skriver videre at arbeidene består av serier som når de settes sammen skal samhandle, slik at noe skjer mellom bildene mens man betrakter dem.

Noen av maleriene er satt sammen av flere rektangler i usymmetrisk design – slik at de ikke får en firkantet omkrets. Wager maler opp motivet med vertikale streker, i rutenettlignende mønstre, noe som på nært hold gir et særegent preg. Det virker som om hele bildet dirrer – slik luften gjør på varme sommerdager. Denne utforskningen av optiske illusjoner kan kanskje kalles en slags moderne impresjonisme.

Svein Flygari Johansen søker å demonstrere vår sivilisasjons innvirkning på naturen i det kontemplative "The Call of the Wild". Installasjonen består i tillegg til et leirbål i metall, opplyst som om det var en ild der i et ellers mørkt hjørne av lokalet, også av et ubestemmelig drønn eller sus, en lyd som konstant endrer seg noe. Det er faktisk svingningene på en av børsene som er omprogrammert til lyd, forvrengt gjennom vann. Denne

bruken av et primitivt element som leirbålet gjengitt i et kaldt, blankt, metallisk materiale sammen med denne levende, pulserende lyden – begge manipulerte og ikke det aller minste naturlige – hva er det de skal fortelle oss? I motsetning til Jack Londons berømte roman med samme navn er det kanskje slik at i dagens samfunn er naturen noe antikvert, noe vi har distansert oss fra. Børsen er den farlige verden som brummer utenfor leirbålet. Når vi søker spenning i dag er det dette brølet vi hører. Børsen vekker villdyret i oss.

– Så kan heller minner om naturen støpes i vakre, blanke materialer og plasseres i de internasjonale konglomeratenes styrerom – som et minne om den gang det var naturens rop som vekket våre jaktinstinkter. En gang for lenge siden.